

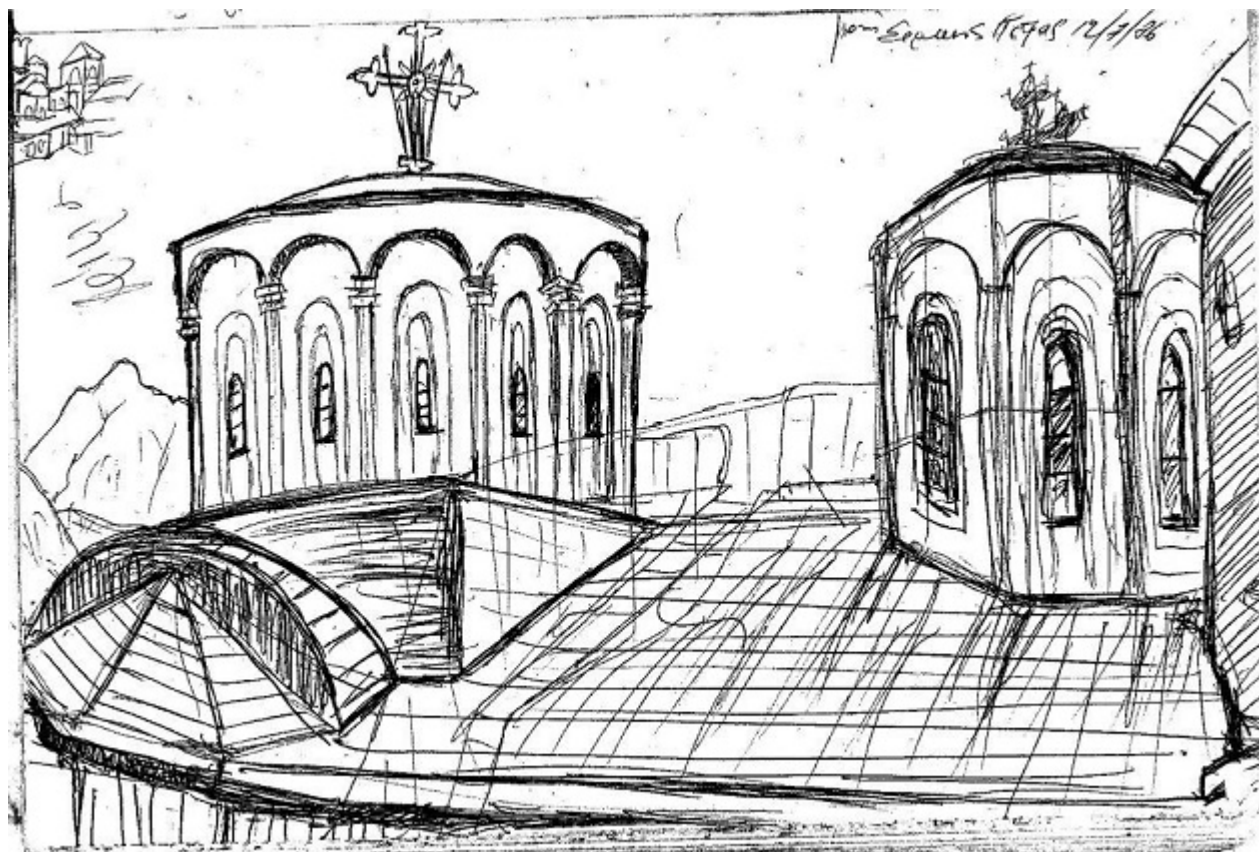
Στο κάστρο που κλείνει τόσες Εκκλησιές! (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2bQTY0S>]

Στη Λαύρα κι ένας υπνόσακος αρκεί και ένας κόσμος μας αρκεί και οι φανατισμένοι και οι συμπαθείς και οι θρησκόληπτοι και οι γεμάτοι ερωτήματα φιλοσοφικά και οι μοναχοί που θεωρούμε πως για αυτούς ο χρόνος έχει σταματήσει. Στο κάστρο που κλείνει τόσες εκκλησιές και τόσο μόχθο και τόση κρύβει γοητεία σε τόσες και ποικίλες ανθρώπινες υπάρξεις. Κι ας μην έχεις εκεί ούτε γνωστούς κι ούτε χρειάζεσαι πολλές διασυνδέσεις. Για να περάσεις καλά και μια άνεση να βρεις δεν παίζει ρόλο το κατάλυμα. Μόνο το εσωτερικό γεγονός και το ενδόμυχο.

Το καθολικό στη Μονή Σίμωνος Πέτρας

Συμβαίνει να καθαρίζει κάποτε η εικόνα όπως ο δυνατός αγέρας διώχνει τα κουνούπια που επίμονα τη νύκτα εφορμούν και διακόπτουν τον ύπνο τον πεζό και ενάντια σ' αυτό το σμήνος που σε τριγυρνά δεν έχεις τα μέσα και τη δύναμη να πολεμήσεις. Συμβαίνει σαν το όνειρο που σε καθηλώνει και σε βυθίζει στη δίνη των αναπάντητων ερωτημάτων κι όταν ξυπνάς και έχεις τη συνείδηση πως πέρασε και ήταν μόνο της στιγμής και έφυγε στο γύρισμα του χρόνου. Συμβαίνει σε κάθε ταξιδιώτη που περιμένει στη στροφή να βρει το όχημα μιας ασφαλούς μεταφοράς.

Στη θάλασσα το μοναστήρι έχει μεγάλο ταρσανά και από εκεί φτάνουν ψηλά τόσα καλά. Από εκεί δεσπόζει ο ερειπωμένος πύργος και ο περίβολος και τα άλλα ποικίλα κτίσματα και ενδιαιτήματα και οι τόσες καμινάδες που κάπνιζαν και που σηματοδοτούσαν της παρουσίας της ζεστασιάς. Μέσα, μετά την πύλη το ολοπόρφυρο καθολικό και η φιάλη και η Τράπεζα και το υπέροχο κυπαρίσσι. Μετρά τις ώρες, μετρά τις τοιχογραφίες και τα κειμήλια. Μετρά μαζί με τους νεκρούς και τα κτίσματα και τις στέγες από πέτρα. Είναι μια διαρκής άσκηση γοητείας. Είναι η μουσική από τις κωδωνοκρουσίες, από τα τάλαντα και τα σήμαντρα. Ήχος κάθε φορά πιο πλούσιος και διαφορετικός, ήχος αληθινά εξαίσιος, με τόση δεξιοτεχνία κάθε κτύπημα και τόσο όμορφα να σου ξυπνά το είναι σου. Είναι ο ήχος από τις δεκάδες καμπάνες του μοναστηριού που διαλαλούν πως πλησιάζει η ώρα. Είναι τα βιτρό του καθολικού που διωλίζουν το φως σε χίλια χρώματα. Είναι το τεράστιο

λευκό λουλούδι της μανόλιας. Είναι το περισπούδαστο μοναστήρι της Μεγίστης Λαύρας. Οι καμινάδες, τα τόξα και οι καμπύλες, οι ξύλινες ή μαρμάρινες κιονοστοιχίες και ανάμεσα σ' όλα ο αγέρας του Άθωνα που περιίπταται. Τα γλυπτά θωράκια στη φιάλη και στο ναό και οι τρούλοι με τους δαντελένιους σταυρούς και πάνω από όλα και πέρα από όλα η θεία κατάλυση. Η συγκέντρωση του νου στον εσωτερικό χώρο και οι μαύρες σκιές που κυκλοφορούν την ώρα της αγρυπνίας κρατώντας τους φακούς, τρεμάμενο φως και περιφερόμενο πάθος, διαμορφώνουν την άποψη ακόμη και στον πιο ουδέτερο παρατηρητή. Κάνουν κατανοητό ακόμα και στον πιο δύσπιστο γιατί αυτή η τάση αναχωρητισμού στους νέους. Προς τι η τάση φυγής από τα εγκόσμια και η αφιέρωση της ζωής στην επόμενη σφαίρα, την απόλυτη και αδιαπραγμάτευτη. Τι πιάνει και τι γεμίζει την κάθε υπόσταση που θα παραδεχτεί και θα κλείσει τη συμφωνία πρώτα με το σώμα και μετά, ακόμα πιο δύσκολο, με την ψυχή. Στη Λαύρα, μπροστά το πέλαγος και πίσω το ιερό βουνό, βράχια παντού και δύσβατοι δρόμοι και μετά τα ερημητήρια και οι φωλιές στο άπειρο. Σήμερα που η πάλη είναι πολύπλευρη και πολλές φορές αδιέξοδη.

Φιάλη στη Μονή Φιλοθέου

Την επόμενη μέρα στη Μονή Φιλοθέου. Απόγευμα, σούρουπο, γαλήνη. Μετά τη Λαύρα και αφού περάσαμε το αγίασμα του Αγίου Αθανασίου και μετά τρεις ώρες στην καρότσα ενός φορτηγού φτάσαμε στο μοναστήρι. Στιγμές απερίγραπτα σπουδαίες σε μια φωλιά νέων, σ' ένα τέλειο μοναστικό χώρο.